

са правени. Мен ще ме интересува относително частният аспект на отсъждането.

На първо място е важно, че в стихотворението звучат гласове, че противопоставянето се случва в говоренето – магията на музиката не търпи други звуци, поради което говоренето е възможно само във време, извън музикално-магическото. Трите гласа: обвинителният глас на хората, строгият и възторжен глас на съдията, на кадията, и гласът на разказвача, който само маркира рамката, изчерпват възможностите нещата да се случват във и чрез думи, защото в сферите на звука надвластна спрямо думите е само музиката. Луд гидия мълчи, но създава музика, отказва се от изговарянето на думите, за да отговаря на думите със звуци и хармонии.

Така единственият неговорещ човек се превръща в инструмент на магическото, в проводник на висшето послание. Той е явяване на духа на музиката, а от него се ражда и трагедията на твореца, представена нееднократно и в „Епически песни“ не само чрез исторически личности, свързани пряко с музиката. И както в „Луд гидия“ музиката изпълва битието, за да разкрие и безсилието на словото, писано и неписано, така в „Симфония на безнадеждността“ музиката на битието ще се случи чрез думите на Прометей и на човешкия дух и немия финален въпрос на вечността.

Многогласието или по-точно разно-гласието в „Луд гидия“ е естествено наситено с напрежение, тъй като гласовете се следват, може би се вслушват един в друг и се изслушват, може би си съперничат.

Началното изискване „сядай и съди“ последователно овладява тялото и ума – телесен покой и активност, действие на мисълта. В края на текста седенето е заменено от движение, танц, а съденето е изявено в изричането на отказа от присъда, от упражняване на власт. Иначе казано, словото, говоренето е възможно единствено при остсъствие на музиката, двете се следват и може би се допълват, но музиката е „надвластна“ (както Фрина в едноименната поема е „надвластна в своята нагота“ спрямо съда на хелиастите) по отношение на думите на съдията.

Дългото обвинение (кой или кои точно произнася/т обвинителните думи не е уточнено) не само описва нарушаването на всекидневния ред, но и изразява безсилието на хората, които могат да разказват последиците от магията на музиката, но не могат да проумеят самата магия и да не ѝ се подчиняват или да се освободят от нея, а камо ли да наказват; които могат да се оплакват, но и – неосъзнато от самите тях – да желаят превръщащата делника им в празник музика. Вътрешната разколебаност между потребността от празник и неизбежността на делника кара хората да желаят инстанционно разрешаване на проблема, за да бъде потвърдена и затвърдена делничната устроеност на света.